

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκυκλιζόμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας — Ἐγκύκλιος ἀρ. 30, ἀπὸ 11 Ἀπριλίου 1932 —
ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα τῆς Μέσης καὶ Στοιχειώδους Ἐκπαιδεύσεως.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟY : Ἐτησίᾳ δραχμὲς 100. Ἐξά-
μηνν δραχ. 55. Τρίμηνν δραχ. 30.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟY : Αἰγυπτίου γρόσια διατμ. 50,
Ἀμερικῆς δολλάρια 3. — Ἀγγλίας καὶ ὧλων ἐν γέ-
νει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἐξάμηνιοι καὶ Τρίμηνιοι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρο-
μαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουδιότου μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'. — Τόμος 42ος

Ἀθῆναι, 13 Ἰουλίου 1935

Ἔτος 57ον. — Ἀριθ. 33

ΑΠΟ ΤΟ ΑΛΛΟ ΜΕΡΟΣ ΤΟΥ ΜΑΝΤΡΟΤΟΙΧΟΥ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ BERTHE BERNAGE

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Μὲ τὸ κομψὸ ἀνοιχτόχρωμο φου-
στανάκι τῆς Μαρίας, ἡ Σουλβία δὲν
εἶχε πιά καμμιά ὁμοιότητα μὲ τὸ κα-
κοντυμένο δουλάκι τῆς κυρίας-Δύρη-
λίας. Τὸ σωματάκι τῆς ἔδειχνε ὅλη
τοῦ τὴ χάρη καὶ τὸ λεπτὸ μελαχροί-
νὸ τῆς πρόσωπο φαίνετο ἀκόμη πιὸ
συμπαθητικόν. Μόνο τὰ
κοντά, ἀγορίστικα μαλ-
λιά της ἦταν κάπως ἀ-
συμβίβαστα μὲ τὸ ἐλα-
φρὸ παριζιάνικο φουστα-
νάκι.

— Ὡ Σουλβία, τί ὥραϊα
ποῦ σοῦ πάει τὸ φόρεμά
μου! φώναξε μὲ θαυμα-
σμὸ ἡ Μαρία. Εἶσαι στὰ
λήθεια ἀγνώριστη.

— Ἐλα μαζί μας νὰ
σὲ γνωρίσουμε στὴ για-
γιά καὶ νὰ τῆς ποῦμε τί
ἔκανες γιὰ νὰ σώσης τὴ
Φρανσίνα, εἶπε ζωηρὰ ὁ
Πέτρος.

Ἔτσι τὰ τρία παιδιὰ
πιασμένα ἀπὸ τὸ χέρι
καὶ ἡ μὴς ἀπὸ πίσω, κα-
τέβηκαν στὸ σαλονάκι,
ὅπου καθόταν ἡ γιαγιά.

Ἡ γριὰ κυρία μόλις
ἄκουσε τὰ παιδιάστικα
βήματα, γύρισε τὰ στυ-
φένια μάτια της κατὰ τὸ
μέρος τους καὶ τὸ ἀγαθὸ
τῆς πρόσωπο φωτίστηκε
μ' ἓνα χαμόγελο.

— Ἐλάτε, χρυσὰ μου
παιδιά, εἶπε. Πῶς τὰ πε-
ράσατε στὸν περίπατό
σας; Ἐλα, κοντά, Φραν-
σίνα μου, νὰ μοῦ πῆς
πῶς ἔπαιξες.

— Ἡ Φρανσίνα δὲν

εἶναι μαζί μας, κυρία, ἔκανε ἡ μὴς
μὲ μισὴ φωνή. Εἶναι λίγο ἀδιάθετη
καὶ τὴν ἔβαλα στὸ κρεβάτι.

Στὸ πρόσωπο τῆς γριᾶς κυρίας
ζωγραφίστηκε κάποια ἀνησυχία.

— Γιατί, τί ἔπαθε; ἔκανε.

— Γιαγιά, πρέπει νὰ σοῦ ποῦμε
ὅλη τὴν ἀλήθεια, εἶπε θαρρετὰ ὁ

— Σουλβία, τί ἔγινες τόσες ἡμέρες; ρώτησαν ἡ Μαρία
καὶ ὁ Πέτρος...

Πέτρος προχωρώντας ἓνα βήμα. Ἡ
Φρανσίνα κόντεψε νὰ πνιγῇ ἀπὸ ἀ-
προσεξία της καὶ ἂν δὲν βρισκόταν
ἡ Σουλβία ἡ γειτονοπούλα μας, νὰ
πέση στὸ νερὸ γιὰ νὰ τὴ σώση, δὲν
ξέρω ἂν θὰ γλύτωνε.

— Γιὰ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, φώναξε
ἡ γιαγιά καὶ ἀνασηκώθηκε τρέμον-
τας ἀπὸ τὴν πολυθρόνα της, μίς,
πῆτε μοῦ τὴν ἀλήθεια τί συνέβη, τί
ἔπαθε ἡ Φρανσίνα;

— Ὡ κυρία, ἔκανε ἡ μὴς κατατα-
ραγμένη, λυποῦμαι πάρα
πολύ γιατί ἐγὼ ἔπρεπε
νὰ προσέχω περισσότερο
τὰ παιδιὰ. Ἡ μὴς Φραν-
σίνα εἶναι τώρα στὸ κρε-
βατάκι της καὶ ὡς αὔριο
θὰ ἔχῃ συνέλθει ἐντελῶς,
ἀλλὰ ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι
μας τρόμαξε πολύ.

— Σὰς παρακαλῶ, μίς,
νὰ μοῦ πῆτε τὰ πράγμα-
τα ὅπως ἔχουν, ἔκανε ἡ
γριὰ κυρία, μὲ φωνὴ ποῦ
ἔτρεμε. Τί συνέβη ἀκρι-
βῶς.

— Ὅπως σὰς εἶχαμε
πεῖ, πῆγαμε σ' ἐκεῖνο
τὸ λιβάδι μὲ τὸ ποταμά-
κι καὶ ὅ,τι εἶχαμε τε-
λειώσει τὸ φαγητό, ἀρχί-
σε νὰ λέγῃ ἡ μὴς, καὶ ἐ-
πειδὴ ἔδλεπα τὰ παιδιὰ
σχετικῶς φρόνιμα πῆρα
τὸ βιβλίο μου στὸ χέρι
γιὰ νὰ διαβάσω. Ἡ Φραν-
σίνα καὶ ἡ Μαρία κυνη-
γοῦσαν πεταλούδες. Τὴς
παρακολούθησα μὲ τὸ
μάτι καὶ τοὺς φώναξα νὰ
μὴν ἀπομακρύνονται. Ἐ-
ξαφνὰ βλέπω τὴ Φραν-
σίνα νὰ τρέχῃ κατὰ τὸ
ποταμάκι καὶ νὰ ἀνεβαί-
νῃ στὸ μικρὸ ξύλινο γε-
φυράκι. Ἐτρεξα νὰ τὴν
πιάσω, μὰ ὡς ποῦ νὰ τὴν

προφτάσω, τὸ πῶδι της γλύστρησε καὶ τὸ παιδί βρέθηκε μέσα στὸ νερό.

— Θεέ μου, Θεέ μου, ἔκανε ἡ γιαγιά μπλέκοντας τὰ χέρια της.

— Φυσικά, ἐξακολούθησε ἡ μὴς τρέχαμε ὅλοι πρὸς τὰ ἐκεῖ μὰ δυστυχῶς δὲν μπορούσαμε νὰ κάνουμε πολλὰ πράγματα γιατί τὸ ρεύμα ἐκεῖ εἶναι βαθὺ καὶ ὀρμητικὸ καὶ οὐτε ὁ Πέτρος οὐτε ἐγὼ γνωρίζουμε κολύμπι. Μέσ' στὴν ἀπελπισία μας τότε εἰδαμε νὰ φτάνη ἡ μικρὴ Σουλβία πὺ καθὼς φαίνεται βρισκόταν ἐκεῖ κοντὰ καὶ ἀκουσε τὶς φωνές μας. Αὐτὴ

ρόμαλλο κεφαλῇ της μικρῆς ὀρφανῆς. "Εἶλα ἐδῶ πιδ κοντά μου γιὰ νὰ σ' εὐχαριστήσω πὺ μου ἔσωσες τὴν ἐγγονούλα μου.

"Η Σουλβία πλησίασε τὸ πρόσωπό της στὴ γριὰ κυρία καὶ ἐκείνη της ἔδωσε δυὸ θερμὰ καὶ τρυφερὰ φιλιὰ στὰ χλωμά της μαγουλάκια. Πέσα χρόνι εἶχε νὰ δοκιμάσῃ μιὰ τέτοια τρυφερότητα ἡ μικρὴ ὀρφανή!

— Μπράβο, παιδί μου, ἐξακολούθησε ἡ γιαγιά, εἶσαι ἕνα ἡρώϊκὸ κορίτσι καὶ νὰ πῆς στοὺς γονεῖς σου ὅτι μποροῦν νὰ εἶναι περήφανοι γιὰ τὴν κόρη τους.

— Δὲν ἔχω γονεῖς, κυρία, ἔκανε ἡ Σουλβία δειλά.

— "Ω τὸ καϊμένο, οὐτε πατέρα, οὐτε μητέρα;

— Οὐτε πατέρα, οὐτε μητέρα. "Η μητέρα μου πέθανε ὅταν ἦμουν μικρὴ καὶ ὁ πατέρας μου σκοτώθηκε στὸν πόλεμο τὴν ὥρᾳ καὶ δυὸ χρόνια.

"Ο Πέτρος κι' ἡ Μαρία παρακολουθοῦσαν ἀφῶνοι τὴ συγκινητικὴ αὐτὴ σκηνή. "Ηξεραν πὺς ἡ γειτονοπούλα τους ἦταν δυστυχισμένη μὰ δὲν τὴν φαντάζονταν πεντάρφανη.

— "Ω μικρούλα μου, αὐτὸ πὺ

μοῦ λὲς εἶναι πολὺ θλιβερό, ἔκανε μ' ἀληθινὴ συγκίνηση ἡ γριὰ κυρία. Καὶ μὲ ποῖν μένεις τώρα; "Εχεις τουλάχιστον κανένα συγγενὴ πὺ σ' ἀγαπᾷ καὶ σὲ φροντίζει;

— Μένω μὲ μιὰ μακρινή μου ξαδέλφη τοῦ πατέρα μου, τὴν Αὐρηλία. Μὰ αὐτὴ εἶναι κακιά καὶ δὲν μὲ ἀγαπᾷ καθόλου, συνέχισε ἡ μικρὴ ὀρφανὴ καὶ ἡ φωνή της πῆρε ἕναν τόνο μίσους. Μὲ βρίζει ὅλην μέρα καὶ μὲ κακομεταχειρίζεται μὲ βάζει καὶ τῆς κάνω τίς χειρότερες χοντροδουλιές καὶ μοῦ λείει κιόλας πὺς πρέπει νὰ τῆς χρωστῶ κι' εὐγνωμοσύνη γιὰτί, λείει, εἶμαι ἕνα φτωχὸ προσφυγάκι κι' αὐτὴ μὲ περιμάζεψε. "Εγὼ ὅμως δὲν τὴν ἀγαπῶ καθόλου, ἀπεναντίας

τὴ μισῶ, ναι τὴ μισῶ, τὴ συχαίνουμαι!

— "Ησύχασε, παιδί μου, ἔκανε ἡ γριὰ κυρία ταραγμένη βαθύτατα μπρὸς σ' αὐτὸ τὸ ἐξόπασμα τῆς παιδικῆς ἀγανάκτησης. Δὲν πιστεύω νὰ εἶναι τόσο κακὴ ὅσο τὴν νομίζεις. Τὰ παιδιὰ ἔχουν πάντοτε γιὰ τοὺς μεγάλους τὴν ιδέα πὺς εἶναι κακοὶ μαζί τους.

— "Οχι, ὀχι, δὲν εἶναι ιδέα μου, εἶναι κακὴ καὶ μὲ βασανίζει.

— Τί δουλειὰ ἔκανε, παιδί μου, ὁ πατέρας σου; ρώτησε ἡ γριὰ κυρία, θέλοντας νὰλλάξῃ τὴ συζήτηση.

— "Ηταν ζωγράφος, κυρία, ἀπάντησε ἡ μικρὴ. Ζωγράφιζε μεγάλες εἰκόνες καὶ τίς πουλοῦσε.

— Ζωγράφος; Καὶ πὺς τὸν ἔλεγαν;

— "Ιωάννη Μπριστέλ.

— Μπριστέλ; Γιὰ στάσου, σὰν γνωστὸ ὄνομα μοῦ φαίνεται. Καὶ δὲν μοῦ λὲς, παιδί μου, ὅταν σκοτώθηκε ὁ πατέρας σου, δὲν εἶχε καμμιά περιουσία; Πὺς σὲ ἀφῆσε ἔτσι στὸ ἔλεος τῆς ξαδέλφης σου; Δὲν εἶχε κανένα σπιτί, κανένα κτηματάκι, τίποτε εἰκόνες τουλάχιστον;

— "Ω, κυρία, τὸ σπιτί μας καὶ τὸ κτηματάκι μας τὸ ἀφῆσαμε στοὺς ἐχθροὺς ὅταν φύγαμε ἀπ' τὴ Φλάνδρα, ἔκανε ἡ Σουλβία μὲ συγκίνηση. Ποῖος ξέρεῖ τί νὰπόγιναν, ἂν βρῖσκονταν ἀκόμη ἡ ἂν δὲν τὰ ἔχουν κάψει. Μὰ τίς εἰκόνες πὺ εἶχε ζωγραφίσει ὁ μπαμπάς μου, μὰς ἔγραψε καὶ τίς πῆραμε μαζί μας, τίς στείλαμε σ' ἕνα φίλο τοῦ πατέρα γιὰ νὰ τίς πουλήσῃ. "Ο μπαμπάς μου μοῦ ἔλεγε πάντα: «Μ' αὐτὲς τίς εἰκόνες ἡ Σουλβία μου θὰ γίνῃ πλούσια μιὰ μέρα». Μὰ ἡ κυρία Αὐρηλία, πὺ εἶναι κακιά, μοῦ λείει πὺς δὲν ἀξίζαν οὐτε μιὰ πεντάρα καὶ πὺς δῖχως ἄλλο ὁ φίλος τοῦ μπαμπά μου μὴλὲς τίς ἔλαβε θὰ τίς πέταξε στὰ σκουπίδια, γι' αὐτὸ κι' ἐγὼ δὲν τὴν ἀγαπῶ καθόλου, γιὰτί εἶναι ψεύτρα καὶ μοχθηρή.

— "Ακουσε, μικρούλα μου, τὴν ἔκοψε ἡ γιαγιά τῶν παιδιῶν. Εἶσαι ἕνα πολὺ συμπαθητικὸ παιδί καὶ εἶμαι βεβαία πὺς ἀδικα ὑποφέρεις. "Εγὼ σοῦ χρωστῶ μεγάλη εὐγνωμοσύνη, γιὰτί μὲ κίνδυνο τῆς ζωῆς σου ἔσωσες τὴν ἐγγονούλα μου κι' ἔδειξες ἕναν ἡρώϊσμό πὺ ἴσως οὐτε μεγάλος δὲν θὰ ἔδειχνε. Γι' αὐτὸ σοῦ ὑπόσχομαι πὺς θὰ ἐνδιαφερθῶ καὶ γιὰ σένα καὶ γιὰ τὸ μέλλον σου καὶ θὰ φροντίσω νὰ κάνω λιγώτερο θλιβερὴ τὴ ζωὴ σου. Πρέπει ὅμως καὶ σὺ, παιδί μου, νὰ δείχνεσαι ὑπομονετικὴ καὶ νὰ μὴν ἐκφράζεσαι ἔτσι γιὰ τὴν ξαδέλφη σου, γιὰτί τὸ κάτω κάτω αὐτὴ εἶναι ἡ μόνη σου συγγενὴς καὶ στὸ σπιτί της βρήκες ἄσυλο

Η ΚΙΒΩΤΟΣ ΤΟΥ ΝΩΕ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Γ' — "Η συνάθροιση τῶν ζώων

Τὴν ὁρισμένη λοιπὸν ἡμέρα καὶ ὥρα, ὅλα τὰ ζῶα πὺ εἶχαν λάβει προσκλητήριο γιὰ τὸ «ταξίδι», μαζεύθηκαν ἀπέξω ἀπ' τὴν καλύβα τοῦ Νῶε. Κανένα δὲν ἔλειψε, ἐκτὸς ἀπὸ τὸν μεγάλο Μαιμούθ, πὺ ἔτυχε νὰ εἶναι ἀρρωστος. Πῆγε ὅμως ὁ ξάδερφός του ὁ "Ελέφαντας. "Ετσι ὅλοι οἱ Μαιμούθ χάθηκαν στὸν κατακλυσμὸ, καὶ μόνο οἱ "Ελέφαντες διατηρήθηκαν ὡς σήμερα στὴ γῆ, ἀπὸ κεῖνον πὺ σώθηκε στὴν Κιβωτό.

"Ο Νῶε βγήκε ἀπ' τὴν καλύβα του, ἀνέβηκε σ' ἕνα τραπέζι καμωμένο ἀπὸ χοντρὸ κομὸ δέντρου, καὶ μίλησε στὰ ζῶα ἔτσι:

— Χαίρω πολὺ πὺ σὰς βλέπω καὶ σὰς εὐχαριστῶ πὺ ἀνταποκρινθήκατε στὴν πρόσκλησή μου, γιὰ νὰ γίνῃ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ. Πρέπει τώρα νὰ μάθετε—μὰ μὴν τὸ βγάλετε ἀπὸ τὸ στόμα σας—πὺς ὁ Θεὸς θὰ βρέχῃ σαράντα ἡμέρες καὶ σαράντα νύχτες. Γι' αὐτὸ θὰ μποῦμε ὅλοι στὴν Κιβωτό, πὺ θὰ πλέῃ πάνω στὰ νε-

ρά καὶ θὰ μὰς πηγαίνει σὰν καράβι ὅπου θέλει ὁ μεγάλος τῆς κυβερνήτης, ὁ Θεός. "Ελάτε τώρα νὰ πάρετε τίς θέσεις σας.

Τὰ ζῶα, καθὼς ἀκούσαν πὺς θὰ βρέχῃ σαράντα ἡμεροῦνχτα, ἀνησύχησαν. Καὶ πολλὰ ἀπὸ

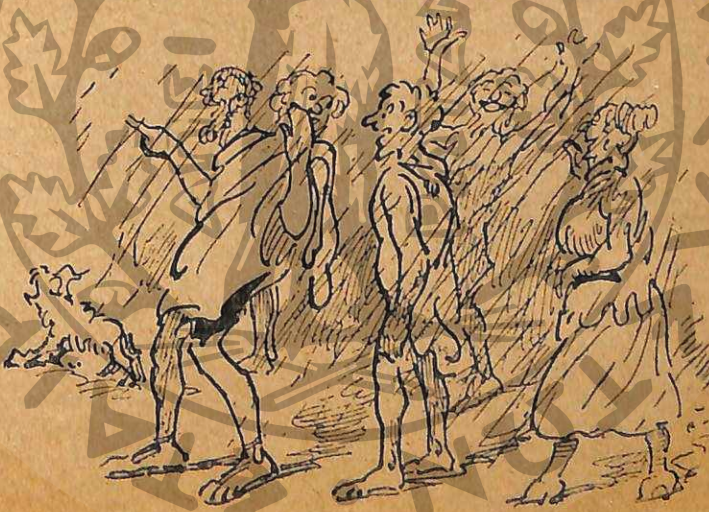
κεῖνα πὺ φοβοῦνται τὸ νερό, ἔτρεξαν νὰγοράσουν ἀδιάβροχα, ὀμπρέλλες καὶ γαλότσες.

Τοῦ χάκου ὁ Νῶε τοὺς φώναζε πὺς μέσα στὴν Κιβωτὸ αὐτὰ ἦταν περιττά, γιὰτί οὐτε στάλα νερὸ θὰ ἔμπαυε. Τὰ ζῶα, γιὰ περισσότερη ἀσφάλεια, ἤθελαν νὰ ἐφοδιαστούν καλά. "Οσα δὲν εἶχαν παχειὰ γούνα, ἀγόρασαν καὶ φανέλλες γιὰ τὴν ὑγρασία. Καὶ τὸ "Αηδόνη, ὁ Κότσυφας, ὁ Φλώρος κι' ἄλλα ὡδικὰ πουλιὰ, προμηθεύθηκαν παστίλιες γιὰ τὸ λαιμὸ, ἀπὸ φόβο μὴν ἔχαναν τὴν ὡραία φωνή τους ἀπ' τὴν πολλὴ ὑγρασία.

Οἱ κακοὶ ἄνθρωποι, βλέποντας τὴν ἀνεξήγητὴ αὐτὴ συνάθροιση ἀπὸ ζῶα κάθε λογῆς, κορόιδευαν τὸ Νῶε κι' ἔλεγαν:

— Φαίνεται πὺς θέλει νὰ γίνῃ βασιλεὺς τῶν ζώων. Θὰ τὰ βοηθῶ ὅμως σκοῦρα μὲ τὸν Λέοντα, πὺ κατέχει ἀπὸ καιρὸ αὐτὸ τὸ βασίλειο. Μὰ καὶ τὰ ζῶα θὰ θελήσουν νὰ κάμουν βασιλιά τους ἄνθρωπο, δίποδο, ἐνῶ τώρα ἔχουν ζῶο τετραπόδο; "Ο Θεὸς νὰ βάλῃ μυαλὸ τοῦ κακόμοιου τοῦ Νῶε πὺς ξεμωράθῃκε!...

Αὐτὰ κι' ἄλλα ἔλεγαν οἱ κακοὶ ἄνθρωποι. Κανένας ὅμως δὲ φανταζόταν πὺς ἡ ψυχὰ πὺ εἶχε ἀρχίσει, θὰ δυνάμωνε λίγο καὶ θὰ γινόταν γαυδαία

Η ΕΒΔΟΜΑΣ ΤΟΥ ΟΚΝΗΡΟΥ

Ἐπιμερόναι ἡ Δευτέρα.

— Κι' ἀπ' τὸ τεμπελιὸ —

— Ποῖος ἀκούει σὶν μητέρα;

— Δρόμο! στὸ σχολεῖο.

"Ερχεται κατόπ' ἡ Τρίτη.

— Στὸ σχολεῖο ξανά.

— Κι' ἂν γλυκὰ φᾶς, ἀπ' τὴ μύτη

Θὰ σοῦ βγοῦν ξυνά.

"Η Τετάρτη, μέρα κρύα

Μέρα πληκτική,

"Εχεις καὶ Γεωμετρία

Κι' "Αριθμητική!

Νὰ κι' ἡ Πέμπτη, τυραννία

"Ολοι μαζωχτοί,

Σκόνη, μέσ' ἀπ' τὰ θρανία

Πίνουμε πηχτή.

Τὴν Παρασκευὴ κι' ἂν λίγη

Βοῆς παρηγορία...

"Η Γραμματικὴ σὲ πνίγει

Σφίγγει τὴν καρδιά.

Τέλος, ἦλθε τὸ Σάββατο.

Πὺς τὸ λαχταρεῖς...

Πᾶν' οἱ πίκρες ὅλες κάτω

Σὲ σχολνοῦν νωρίς!

Κυριακὴ, χαριτωμένη

Μέρα εὐλογητή!...

Γιὰτί φεύγεις φτερωμένη;

Σὲ ρωτῶ γιὰτί;

ΦΩΤΗΣ ΣΤΕΦΑΝΙΔΗΣ

«— Ψάξε νὰ τῶβρης τὸ τετράδιό σου, στῶκαψα! εἶπε μὲ χαιρεκακία ἡ κυρία Αὐρηλία...»

ἔπεσε ἀμέσως στὸ νερό καὶ κατόρθωσε νὰ βγάλῃ τὴ Φρανσίνα.

— "Ω γιαγιά, νὰ μπορούσες νὰ τὴν ἔβλεπες, ἔκανε μὲ θαυμασμὸ ὁ Πέτρος. "Επάλειψε μὲ τὸ ρεύμα καὶ κρατοῦσε καὶ τὴ Φρανσίνα ψηλὰ ἀπὸ τὸ νερό. Οὐτε ὁ πιδ γενναῖος ἄνδρας.

— Καὶ πὺ εἶναι αὐτὸ τὸ γενναῖο κορίτσι, ρώτησε ἡ γιαγιά, δὲν πιστεύω νὰ τὴν ἀφῆσατε πὺ πάη σπιτί της ἔτσι μουσκεμμένη πὺ θὰ εἶναι.

— "Εδῶ εἶναι, γιαγιά, μαζί μας, εἶπε ὁ Πέτρος σπρώχνοντας τὴ Σουλβία πρὸς τὸ μέρος τῆς γιαγιάς του νὰ τὴν στέκεται μπροστά σου.

— Ποῦ εἶσαι, καλὸ μου παιδί, ἔκανε ἡ τυφλὴ πασπατεύοντας μὲ τὰ χέρια της καὶ χαϊδεύοντας τὸ σγου-

βοοχή, νεροποντή, κατακλυσμός... Τὰ νερά θὰ σκέπαζαν καὶ τὰ πιὸ ψηλὰ δέντρα πάνω στὰ πιὸ ψηλὰ βουνά, κι' ὅλοι οἱ κακοὶ ἄνθρωποι θὰ πνίγονταν. Αὐτὴ ἦταν ἡ ἀπόφαση τοῦ Θεοῦ, ποὺ τὴν ἤξερε μόνο ὁ καλὸς ἄνθρωπος, ὁ Νῶε.

(*Ἀκολουθεῖ*)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

Ζ. ΤΟΠΕΛΙΟΥΣ

Η ΣΗΜΥΔΑ ΚΑΙ Τ' ΑΣΤΕΡΙ

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγ. καὶ τέλος —

— Γιατὶ τόση χαρά, ἀδερφοῦλη μου; ρώτησε τὸ κορίτσι.

— Μὰ δὲ βλέπεις; τῆς λέει. Τὸ παιδάκι μιλάει τῇ γλώσσᾳ τῶν γονιῶν μας. Τώρα πιά θ' ἀρχίσουμε νὰ γυρεύουμε τὴ σημύδα καὶ τ' ἀστέρι.

Κι' ἀμέσως μπήκανε στὸ σπίτι. Οἱ νοικοκυραῖοι τοὺς ρωτήσανε ποῦθε ἔρχονται. Τ' ἀγόρι τοὺς εἶπε:

— Ἐρχόμαστε ἀπὸ ξένον τόπο καὶ γυρεύουμε τὸ σπίτι μας, μὰ δὲν ἔχουμε παρὰ μονάχα δυὸ σημάδια ὁλοῦ: στὸν κήπο του ἔχει μιὰ σημύδα, ὅπου τὰ πουλιά τραγουδοῦν τὸ χάραμα, καὶ τὸ βράδυ ἕνα ἀστέρι φέγγει μέσ' ἀπ' τὰ κλαδιά της.

— Καϊμένα παιδιά, εἶπαν οἱ νοικοκυραῖοι. Στὸν τόπο μας θὰ βρῆτε χιλιάδες σημύδες καὶ στὸν οὐρανὸ μας χιλιάδες ἀστέρα. Ποῦ θὰ ξεχωρίσετε μέσ' σ' αὐτὰ τὴ σημύδα καὶ τ' ἀστέρι ποὺ γυρεύετε;

— Ὁ Θεὸς δὲ μᾶς βοηθήσῃ, εἶπανε τὰ δυὸ ἀδέρφια. Οἱ ἀγγέλοι τοῦ μᾶς βοηθήσανε ὥς ποὺ νὰ φτάσουμε στὸν τόπο μας. Τώρα πιά εἴμαστε στὰ μισὰ τοῦ δρόμου.

— Ἡ Φιλλανδία εἶναι μεγάλη. εἶπαν οἱ νοικοκυραῖοι.

— Κι' ὁ Θεὸς μεγαλύτερος, εἶπε τ' ἀγόρι.

Εὐχαριστήσανε τοὺς καλοὺς ἀνθρώπους καὶ ξαναπήρκανε τὸ δρόμο τους. Μὰ τώρα τὸ ταξίδι τους ἦταν εὐκολώτερο. Δὲν τρώγανε πειὰ στὸ δάσος κι' οὔτε κοιμόντανε στὰ χόρτα. Πηγαίνανε ἀπὸ στάνη σὲ στάνη καὶ ὅση κι' ἂν ἦταν ἡ ἐρημιά, ὅσο φτωχιά ἡ χώρα, πάντα βρίσκανε μέρος νὰ κοιμηθῶνε καὶ ψωμί νὰ φᾶνε. Μὰ οὔτε τὴ σημύδα τοὺς βλέπανε, οὔτε τ' ἀστέρι τους. Παντοῦ γυρεύανε, μὰ δὲν ἦταν τὰ δικὰ τους...

— Εἶναι μεγάλη ἡ Φιλλανδία, ἀναστενάξε τὸ κορίτσι, κι' ἔμειε πολλὸ μικροί. Ποτὲ δὲ θὰ ξανάβρουμε τὸ σπίτι μας.

Μὰ ὁ ἀδερφός της τὴν μάλωνε:

— Πιστεύεις τὸ Θεό; τῆς ἔλεγε.

— Ναί, τοῦ ἀπαντοῦσε αὐτή.

— Ἐ, ξέρε τότε πῶς κάποιο ἀστέρι ἔδειξε στοὺς μάγους τὸ δρόμο γιὰ τὴ Βηθλεέμ. Πίστη νάχουμε καὶ θὰ μᾶς δείξῃ κι' ἐμᾶς τὸ δρόμο μας.

Τέλος ἕνα βράδυ φτάσανε σὲ μιὰ

μοναχικὴ στάνη. Ἦτανε Πεντηκοστή, τέλος Μαγιοῦ, τὸ δεύτερο χρόνον τοῦ μακρινοῦ τους ταξιδιοῦ, ὅταν τὰ πρῶτα φύλλα τοῦ καλοκαιριοῦ εἶχαν ἀρχίσει νὰ φαίνονται. Στὸ περιβόλι μέσα εἶδανε τότε μιὰ ψηλὴ φουντωτὴ, κιτρινοπράσινη σημύδα καὶ μέσ' ἀπ' τὰ κλαδιά της ἔφεγγε ὁ ἄσπερι. Ἦταν τὸ μόνο ἀστέρι ποὺ φαίνονταν στὸν φωτεινὸ καλαινὸ οὐρανό, γιατί ἦταν τὸ μεγαλύτερο ἀπ' ὅλα.

— Νὰ ἡ σημύδα μας! φώναξε τ' ἀγόρι.

— Νὰ τ' ἀστέρι μας! φώναξε τὸ κορίτσι.

Τὰ δυὸ ἀδέρφια ἀγκαλιαστήκανε κι' εὐχαρίστησαν τὸ Θεὸ μὲ δάκρυα στὰ μάτια.

— Νὰ ἡ ἀχερών, ποὺ πήγαινε ὁ πατέρας τ' ἀλογά του! εἶπε τ' ἀγόρι.

— Νὰ καὶ τὸ πηγάδι, ὅπου πότιζε ἡ μάνα μας τίς ἀγελάδες! εἶπε τὸ κορίτσι.

— Βλέπω δυὸ σταυροὺς στὴ σημύδα. Τί νὰ θέλουνε νὰ ποῦνε; ρώτησε τ' ἀγόρι.

— Φοβάμαι νὰ μῶ στὸ σπίτι, εἶπε ἡ ἀδερφή του. Ἄν ὁ πατέρας μας κι' ἡ μάνα μας δὲ ζοῦνε πιά: Ἄν δὲ μᾶς γνωρίσουν; Πήγαινε μπροστά, ἀδερφοῦλη μου.

— Πάμε στὴν πόρτα ν' ἀκούσουμε κι' ὕστερα μπαίνουμε, τῆς ἀποκρίθηκε ὁ κείνος.

Μέσ' στὸ σπίτι κάθονταν ἕνας γέρος καὶ μιὰ γριά. Δὲν ἦταν καὶ πολλοὶ γέροι, μὰ οἱ στενοχώριες εἶχανε ζαρώσει τὰ μάγουλά τους.

Ὁ ἄντρας ἔλεγε:

— Πεντηκοστὴ σήμερα, μέρα ποὺ ὁ Θεὸς ἔστειλε τὸ Ἅγιο Πνεῦμα νὰ παρηγορήσῃ τίς λυπημένες καρδιές. Μὰ γιὰ μᾶς δὲν ἔχει παρηγοριά. Τὰ τέσσερα παιδάκια μας καὶ τὸν γέροντά μας ἀφήσανε. Τὰ δυὸ κοιμοῦνται κάτω ἀπ' τὴ σημύδα, τὰ ἄλλα δυὸ τὰ πήρκανε σὲ ξένον τόπο καὶ ποτὲ δὲ θὰ ξαναγυρίσουν. Ἄ! εἶναι βρεῖα ἡ μοναξιά γιὰ τοὺς γέροντες.

Ἡ γυναίκα τοῦ ἀπαντοῦσε:

— Ὁ Θεὸς εἶναι παντοδύναμος καὶ πανάγαθος. Αὐτὸς ἔδειξε στοὺς Ἑβραίους τὸ δρόμον νὰ γυρίσουν ἀπ' τὴν Αἴγυπτον, κι' αὐτὸς, ἂν θέλῃ, θὰ μᾶς ξαναδῶσῃ τὰ παιδιά μας. Πῶσον χρόνῳ θάναί τώρα, ἂν ζοῦνε ἀκόμα;

— Τῶνα θάναί δεκάξῃ καὶ τῆλλο δεκαπέντε χρόνων, ἀπάντησε ὁ πα-

τέρας. Ἀχ! Δὲ μᾶς ἀξίωσε ὁ Θεὸς νὰ δοῦμε τὰ παιδιά μας...

Ἐνῶ μιλούσανε, ἡ πόρτα ἀνοίξε καὶ μπήκανε μέσα δυὸ παιδιά, ἕνα ἀγόρι κι' ἕνα κορίτσι. Ἐρχονταν, λέγανε, ἀπὸ μακριά, καὶ ζητοῦσαν ἕνα κοιμάτι ψωμί.

— Ἐλάτε κοντά, παιδιά μου, εἶπε ὁ πατέρας καὶ μείνετε σπίτι μας τὴ νύχτα. Ἀχ! Τὰ δυὸ μικρὰ παιδιά μας θάχανε τώρα τὰ χρόνια σας, ἂν ζοῦσαν.

— Τί ὠμορφα παιδιά! εἶπε ἡ γριά. Ἔτσι θάτανε καὶ τὰ δικὰ μας, ἂν εἶχανε μείνει μαζί μας.

Καὶ κλαῖγαν οἱ γέροι ὅσο λέγανε τὰ λόγια αὐτά.

Τὰ παιδιά δὲν μπόρεσαν νὰ κρατηθοῦν περισσότερο. Πέσανε στὰ χέρια τῶν γονιῶν τους, καὶ φωνάζανε:

— Δὲν μᾶς γνωρίζετε; Εἴμαστε τὰ παιδιά σας, καὶ γυρίζουμε σ' ἐσᾶς. Ὁ Θεὸς μᾶς ξανάφερε.

Οἱ γέροι σφίξανε τὴν ἀγκαλιά τους τὰ παιδιά κι' ὕστερα ὅλοι γονατίσανε γιὰ νὰ εὐχαριστήσουν τὸ Θεὸ, γιὰ τὴν παρηγοριά ποὺ τοὺς ἔστειλε.

Τὰ παιδιά τοὺς εἶπαν γιὰ τὸ δύσκολο ταξίδι τους, οἱ γέροι τοὺς εἶπανε κι' αὐτοὶ τί εἶχαν τραβήξῃ ὅλον αὐτὸν τὸν καιρό. Μὰ ὅλα τὰ βάρη ξεχάστηκαν γρήγορα. Ὁ πατέρας ἔπιανε τὴ χερίδα τοῦ γιου του καὶ χαιρόταν ποὺ τὸν ἔδλεπε σωστὸ παλληκάρι. Ἡ μάνα χάιδευε τὰ μαλακὰ μαλλιά τῆς κόρης της καὶ γέμιζε φιλιὰ τὰ κόκκινα μάγουλά της.

— Ἐπρεπε νὰ τὸ καταλάβω, εἶπε, πῶς κάτι ὅχι γινόταν σήμερα, γιατί ἄκουσα δυὸ πουλιὰ νὰ κελαῖδουε χαρούμενα στὴ σημύδα.

— Μὰ τὰ ξέρομε, εἶπε τὸ κορίτσι. Εἶναι δυὸ ἀγγέλοι, ποὺ παρυσιάζονταν σὺν πουλιά, καὶ μᾶς δείχνανε τὸ δρόμον γιὰ νὰρθοῦμε ὡς ἐδῶ. Τώρα χαιρόνται ποὺ βρήκαμε τὸ σπίτι μας.

— Πάμε νὰ χαιρετήσουμε τὴ σημύδα καὶ τὰστέρι, εἶπε τὸ ἀγόρι. Ἐκεῖ κοιμῶνται τὰ δερφάκια μας.

— Τώρα τὰ καταλαβαίνω ὅλα, εἶπε τὸ κορίτσι. Οἱ ἀγγέλοι ποὺ μᾶς φέραν ὡς ἐδῶ, ποὺ μᾶς φαίνονταν σὺν πουλιά καὶ ποὺ σήμερα κλαῖ-δῆσανε γιὰ τὸ γυρισμὸ μας, εἶναι τὰ δερφάκια μας ποὺ κοιμοῦνται ἐδῶ μέσα. Αὐτὰ λέγανε στίς καρδιές μας νὰ παρηγορήσουμε τοὺς δικούς μας, κι' αὐτὰ μᾶς δείχνανε τὴ σημύδα καὶ τὰστέρι. Ὁ Θεὸς τὰ ξεχώρισε καὶ τὰστέρι νὰ μᾶς φυλάξουν. Εὐχαριστῶ, ἀδέρφια μου. Εὐχαριστῶ, Θεέ μου.

— Ἔτσι εἶναι, εἶπε ὁ ἀδερφός της. Βλέπεις πῶς φέγγει τὸ ἀστέρι μέ-

ἀπ' τὰ κλαριά τῆς σημύδας; Τώρα ποὺ βρήκαμε τὸ σπίτι μας, δὲ θὰ ξαναφύγουμε πειὰ.

— Παιδιά μου, τοὺς εἶπε ὁ πατέρας, ἔτσι τραβᾶμε στὴ ζωὴ μας γιὰ ἕνα σκοπό. Μὲ τὸ Θεὸ στὴν καρδιά καὶ τὸ σκοπὸ μπροστά σας, νὰ τραβᾶτε τὸ δρόμον σας. Οἱ ἀγγέλοι σᾶς βοηθήσανε στὸ μακρινὸ σας ταξίδι. Ἔτσι νὰ σᾶς βοηθοῦν ὡς τὸ τέλος τοῦ δρόμου! Ζητοῦσατε τὴ σημύδα, τὴν εἰκόνα τῆς πατρίδας σας. Κι' ὅσο ζητε, νὰ τὴν ἀγαπᾶτε μ' ὅλη σας τὴν καρδιά! Ζητοῦσατε τὰστέρι, τὴν εἰκόνα τῆς αἰώνιας ζωῆς! Νὰ φέγγῃ, παιδιά μου, τὸ ἀστέρι γιὰ σᾶς, γιὰ ὅλα σας τὰ χρόνια!

Σ. ΦΕΡΕΝΤΙΝΟΣ

ΜΙΚΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΔΙΠΛΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

Στὸ μαγαζὶ τοῦ καπετὰν Ἀγγελῆ, ποὺ παραγέρασε κι' ἔγινε τώρα κάπelas, κάθεται μιὰ συντροφιά ἀπὸ τρεῖς φίλους.

Τὸ τραπεζάκι—δύο ἔχει δὲ ὅλα κι' ὅλα ὁ καπετὰν Ἀγγελῆς—τὸ χουν βαλμένο κοντὰ-κοντὰ στὸ γιᾶλό. Ἔτσι τῶθελε ὁ μπάρμπα Φώτης, παλαιὸς καπετάνιος κι' αὐτός, ὁ πιὸ γέρος ἀπ' τοὺς τρεῖς· καὶ γιὰ νὰ μὴν τοῦ χαλάσουν τὸ χατήρι—τὸν ἀγαποῦσαν κι' αὐτοὶ κι' ὅλο τὸ νησί—βασανίστηκαν κάμποση ὥρα, γιὰ νὰ ἱσιώσουν, χώνοντας τὰ τρικλοπόδαρά του μέσα στὴν ὑγρὴν ἄμμο.

Τὸν μπάρμπα-Φώτη τὸν γνωρίζαμε. Οἱ ἄλλοι δυὸ ἦσαν ψαράδες.

Σήμερα εἶναι Κυριακή. Οἱ δύο ψαράδες, τὸ μεσημέρι, ἀφοῦ λογαριάστηκαν μὲ τὸν κύρ-Θανάση ποὺ ἔπαιρνε τακτικὰ τὰ ψάρια τους, καλόφαγαν, ὕστερα, καλόπαιαν καὶ ἀφοῦ τὸ πήρσαν καὶ λιγάκι δίπλα, ἤρθαν τώρα στὸ μαγαζὶ τοῦ καπετὰν Ἀγγελῆ νὰ πιον τὸν καφέ τους.

Νὰ σου κι' ἔρχεται κι' ὁ μπάρμπα-Φώτης. Ἦταν στὰ κέρια του. Εἶχε λάβει γράμμα καὶ χρήματα ἀπ' τὸ γιὸ του καὶ ὅχι μόνον αὐτά, μὰ κι' ἕνα καινούργιο φέσι καὶ μιὰ κόκκινη καλαμάτα. Φόρεσε λοιπὸν τὸ φέσι, κρέμασε καὶ τὴν καλαμάτα καὶ κατηφόρισε καταχαρούμενος καὶ καμαρωμένος.

— Ἐ, παιδιά! εἶπε, ζυγώνοντας στοὺς φίλους του τοὺς ψαράδες. Εἶμαι εὐτυχισμένος ἄνθρωπος! καὶ εἶμαι καὶ φαίνομαι! Ἐλεγα τῆς γριάς μου, μπρὲ πῆς καὶ σὺ μὲ πᾶρα πᾶνω, ποῦ αὐτὴ, τὸ στριμμένο τὸ ἄντερο!... «Ὅσο νοιώθω τὸ παιδί μου ποὺ θαλασσοδέρνεται, δὲν μοῦ πᾶει νὰ πῶ καὶ νὰ γελάσω. Πῆς καὶ γέ-

λα ἐσὺ ποὺ τόχεις συνήθειο. Σὰν ἔρθῃ ὁ Ἀντρέας μας, θὰ γλεντήσω κι' ἐγώ.

— Μπρὲ σήμερα δὲ λάβαμε καὶ γράμμα του καὶ παράδες καὶ χαρίσματα; Βγάλε καὶ φόρεσε γρήγορα τὸ μποξὰ ποὺ σοῦστειλε!... τί τὸν ἔκρυψες στὸ σεντοῦκι; Στὴ Μαρσίλια ξεφορτώνει ὁ Ἀντρέας, δὲ βρίσκεται στὴ Μαύρη Θάλασσα. Ποῦ αὐτὴ! Τὴν φασκέλωσα λοιπὸν κι' ἐγώ καὶ κατηφόρισα τραγουδώντας στὸ πεῖσμα τῆς. Καπετὰν-Ἀγγελῆ! φέρεμας μιὰ δαχὰ στὰ τρία. Γιὰ κοιτάξτε καλαμάτα, μπρὲ παιδιά!... ὦχ καὶ νὰ μοῦ ζήσῃ τὸ τζοδαῖρι μου. Ἐνα τόχω, μὰ ποῖος ἔχει τέτοιον παλλήκαρο; γιὰ νὰ ἦταν καὶ δύο!... Τριάντα χρόνῳ δὲν εἶναι ἀκόμα καὶ σοῦ ἔχει καράβι μὲ τρία κατάρτια! οὔτε ἕνα οὔτε δύο. Τρία! μπρὲ τᾶκούτε; τρία τὰ λὲν αὐτά! Ἀχ κι' ὅταν ξεκαθάντζαρε καὶ μὲ τὸ μαῖστράλι βάζει πλῶρη κατὰ τὸ λιμάνι μας, μὲ φουσκωμένα τὰ πανιά ἄ... ἄ! μπρὲ μάτια μου... ὁ Ἀντρέας μου εἶν' αὐτὸς καὶ ὅχι ἄλλος!... Καπετὰν-Ἀγγελῆ! φέρεμας ἄλλη μία...

— Τράβα λίγο κατὰ δῶ μπάρμπα-Φώτη τὴν καρέκλα σου, γιατί σοῦ βρέχει ἡ θάλασσα τὰ πόδια.

— Ἐ, κι' ἂν τὰ βρέχει; Ἰσα-ἴσια ποὺ μ' ἄρσσει σὺν κουτσοπίνω νὰ νοιώθω πῶς βρέχει τὴ φτέρνα μου τὸ κύμα, ὁ παλιός μου ὁ φίλος.

Καὶ γυρίζοντας κατὰ τὸ κύμα, ποὺ ὅλο κι' ἔρχότανε:—Τὸ παιδί μου μπρὲ καὶ τὰ μάτια σου! ἀκούς!...

— Στὴν ὑγείᾳ σου καὶ στὴν ὑγείᾳ τοῦ Ἀντρέα σου!

Τοῦ λέγει ὁ ἄλλος ὁ ψαράς καὶ τσουγκρίζουν τὰ ποτήρια των.

— Ἀλλή μία φωνάζει ὁ Φώτης. Ἀγγελῆ! ἄλλη μία, εἶπα!

— Ὅχι, δική μου εἶν' αὐτή, λέει ὁ Λουκάς ὁ Ψαράς.

— Δική μου, δική μου, λέει κι' ὁ Στάθης.

— Μπρὲ κατῆστε καὶ ποὺ κάθεστε! Σήμερα δὲν πλερώνει ἄλλος κανεῖς. Τὴν Τρίτη ποῦνε σκόλη τὰ ξαναλέμε... Ἀγγελῆ! εἶπα.

— Βρέχεσαι, Φώτη...

— Μπρὲ φαγώθηκες μ' αὐτὸ τὸ νερό! Νὰ σᾶς πῶ καὶ τῆλλο; Κάθε κύμα ποὺ μὲ βρέχει μοῦ φαίνεται πῶς σὺν κάτι νὰ μοῦ λέῃ, πῶς σὺ νὰ μοῦ φέρνῃ κι' ἀπὸ μιὰ εἰδησιὰ ἀπ' τὸν Ἀντρέα μου. Ἀγγελῆ σβέλτος! Ἐ, τώρα, κρατᾶτε μου τὸ ἴσο γιατί θὰ πῶ τὸ τραγούδι μου.

— Στὴν ὑγείᾳ σου, μπάρμπα Φώτη καλὴ ψυχὴ!...

— Καλὰ καλὰ δεξίματα νάχουμε... Ἀμὴν πρῶτα ὁ Θεός... Ἀγ-

γελῇ σβέλτα εἶπαμε... Ἐ τὸ ἴσο λοιπὸν ἔσεῖς τώρα.

Κάτω στὸ γιᾶλό κάτω στὸ περιγιάλι, κάτω στὸ γιᾶλό κοντὴ, νεραντζούλα φουντωτή.

— Τραβήξου, Φώτη, κι' ἔρχεται ἕνα ταξιδιάρικο μεγάλο κύμα. Θὰ σὲ κἀνῃ λούτσα...

— Μεγάλο κύμα, μεγάλα χαμπάρια.

νεραντζούλα φουντωτή...

***

Τρία παιδάκια φτάνουν λαχανιασμένα.

— Μπάρμπα-Φώτη! μπάρμπα-Φώτη, μεγάλο κακὸ γίνεται στὸ σπίτι σου, φωνές καὶ κλάματα... Μᾶς στείλανε νὰ σοῦ ποῦμε νὰ πᾶς γρήγορα, λέει τὸ ἕνα παιδάκι.

— Μπρὲ ἀντέστε στὸ διάβολο ζαγάρια ποὺ θὰ παίξετε μὲ μένα... Ἐγὼ εἶμαι ὁ Φώτης μὲ τὸνομα, ὁ πατέρας τοῦ καπετὰν Ἀντρέα... γκρεμιστῆτε γρήγορ' ἀπὸ δῶ!

Καὶ σκύβει νὰ πάρῃ μιὰ χούφτα ἄμμο.

— Μπάρμπα-Φώτη, τοῦ φωνάζει τὸ ἄλλο παιδάκι ποὺ τραβήχτηκε λίγο πιὸ μακριά, Μὰ τὴ Βαγγελίστρα, δὲ σοῦ λέμε ψέμματα, κακὴ εἰδησιὴ ἦρθε σπίτι σου καὶ ἡ γριά σου μαλλιοτραβιέται...

— Καὶ μᾶς εἶπαν οἱ γειτόνοι νὰ σὲ φωνάξουμε, τοῦ λέει τὸ τρίτο.

— Μπρὲ τσακιστῆτε ἀπὸ δῶ! δρίστε μας.

— Γιὰ πᾶμε ἀγάλια-ἀγάλια τὸν ἀνήφορο νὰ ἰδοῦμε τί τρέχει—δὲ χάνουμε τίποτις. Τοῦ λέει ὁ ἕνας ψαράς.

— Πᾶμε, σῆκω πᾶμε, μπάρμπα-Φώτη, τοῦ λέει κι' ὁ ἄλλος.

— Κύρ-Φώτη, τοῦ λέει κι' ὁ Ἀγγελῆς ὁ μαγαζάτορας, δὲ θάναί τίποτις, μὰ γιὰ καλὸ καὶ γιὰ κακό, τράβα κατὰ τὸ σπίτι σου καὶ κλείνει τὸ μάτι στοὺς ἄλλους, κουνώντας τὸ κεφάλι του.

— Μὰ δὲ θὰ πληρώσωμε κιόλας;

— Δὲν πειράζει τὰ βρίσκουμε ὅστερις, λέει ὁ Ἀγγελῆς.

Πιάνουν τότε οἱ δυὸ ψαράδες ἀπὸ τὰ μπράτσα τὸ Φώτη, τὸν σηκώνουν, τὸν βαστᾶ ὁ ἕνας ἀπὸ τὸνα μπράτσο καὶ ὁ ἄλλος ἀπ' τῆλλο καὶ τραβᾶνε κατὰ τὸ σπίτι του.

***

Τὸν ἀγνάντεψαν ὅμως οἱ γινώριμοί του,—ὅλο τὸ νησί γινώριμοί του ἦταν—καὶ ξεκίνησαν κατὰ πάνω του ἀπ' ὅλοῦθε.

Οἱ ψαράδες ἔκαναν ὁλοένα νοήματα νὰ μὴν τοῦ ποῦν τὴ συμφορὰ του.

Μιά παλιόγρια όμως ξεπετάχθηκε ξαφνικά απ' ένα στενό, με τὰ μαλλιά της άνεμισμένα σὰ φρύγανα και με τὰ τρεμουλιαρικά χέρια της τὸν ἀνήφορο και ἀρχίνησε τίς φωνές και τίς κλάψεις και ὅσο ζύγωνε κατὰ τὸν δυστυχισμένο τὸ Φῶτη τόσο και ξεφώνιζε περισσότερο, σὶὰ τελευταῖα οὐρλιαζε! Μπρὲ σῶπα, μπρὲ σκασιὸς τῆς φώναζαν ὅλοι, τὸ χαδὰ τῆς αὐτῆ!

— Ὅχου τί κακὸ ἦταν αὐτὸ ποῦ-παθες, κατκαϊμένη γέρο-Φῶτη! Ἔνα τῶχες και μονάκριβο! Ὅχου κοτζά μου παλληκάρι ὡς κεῖ πάνω και νὰ στὸ φάῃ ἡ θάλασσα!.. Ἀμοῖρε πατέρα, ἄμοῖρε μάννα... Ὅχου και τί νὰ τὴν κάνετε πιά τέτοια ζωὴ!..

Καὶ τρέχοντας καταπάνω του.

— Πάει τὸ κανακάρικο σου και τὸ μονάκριβό σου και τὸ χιλιοχαϊδεμένο σου!.. Ὅχου ποῦ ν' ὁ δόλιος ὁ Ἀντρέας σου ποῦ τὸν κατάνις ἡ μαύρη ἡ θάλασσα! ὁχου πάει νάβρῃ τὸ μαῦρο τὸν ἀντρούλη μου!..

— Μπρὲ γιὰ σταθῆτ' ἐδῶ! φωνάζει ἄγρια ὁ Φῶτης. Μπρὲ τί λέει ἡ γριά!.. Τὸ παιδί μου ἐπνίγηκε, λέει! Φύγετε ὅλοι ἀπὸ κοντά μου κι' ἀφήστε με ἐλεύθερο!..

Δίνει ἀπὸ μιὰ σκουπιτιά στοὺς δύο φαράδες, πετὰ τὸ φέσι του χάμω, πετάει τὴν καλαμάτα του, πετάει τὸ ραβδί του και βάζει κάτι φωνές ποῦ βοῦντ' ὅλο τὸ νησί. Σὲ τέτοιες στιγμὲς τοῦ κόπηκε και τοῦ κρασιοῦ ἡ δύναμη.

— Τὸ παιδί μου θέλω, τὸν Ἀντρέα μου θέλω... φέρτε τότε μου ἐδῶ!.. Ποῖς λέει κακὸ γιὰ τὸ καμάρι μου! Ποῖς ἔβαλε χέρι ἀπάνω του;..

Ποῖς κακομίλησε στὸ δελφίνι μου; Ἀχ!..

Τρέμει ὅλος τώρα. Σὲ λίγο πάλι ἡσυχάζει.

Καὶ πλησιάζει ἕναν ἕναν και ρωτᾷ.

— Πές μου γείτονα, στὴ ζωὴ τοῦ παιδιοῦ σου, τί ἔμαθες; τί ἄκουσες; Θανάση. Μαστρογιάννη, Στρατῆ, Λουκά, και σὺ βλάμη μου γέρο-Νικόλα, μίλα μου μίλησε ἐσύ; Γιατί σωμαίνετε ὅλοι και κουνάτε τὸ κεφάλι σας;! Κλαῖς, μπρὲ Νικόλα!.. κλαῖς! Ὅχι... τώρα τὸ πῖστεψα... Ἀλήθεια θά-ναι. Πάει τὸ παιδί μου, πάει τὸ καμάρι μου. Ἀ-τιμο κύμα! αὐτὸ μοῦ μνηνοῦσες ποῦ μέβρεχες κι' ἐγὼ σὲ πήρα γιὰ καλό-βολο! Ὅχι!..

Κοκκινίζει τώρα σὰν παπαρούνα, ξεσχίζει τὸ γελέκο του και τραβᾷ τὰ κρέατά του... Οὔτε τὸν παρηγορεῖ κανεὶς οὔτε τὸν ἐμποδίζει... Τί νὰ τοῦ ποῦν, τί νὰ τοῦ κάμουν!

— Σύχασε, Φῶτη, κάμε κουράγιο Ἀποκότῃσε νὰ τοῦ πῇ ἕνας και τότες ἄρχισε νὰ δέρνεται περισσότερο.

Στυλώνει τώρα τὰ πόδια του σηκώνει τὰ χέρια του στὸν οὐρανὸ και φωνάζει: «Τί σοῦκανα, Θεέ μου, και με καταρμήμαξες!» Ὑστερα γυρίζει κατὰ τὴ θάλασσα και τὴν κατάργεται.

— Ὅ ποῦ νὰ σὲ ρουφήξῃ ὁ ἥλιος!..

Ὅ ποῦ καρὰνι πιά νὰ μὴ σ' αὐλακώσῃ! ὦ ποῦ τραγοῦδι ἀπ' τὰ χεῖλια θαλασσινοῦ νὰ μὴν ἀκούσης! Τραγοῦδι εἶπα, τραγοῦδι!.. Ποῦ εἰσαστε συντροφιά μου;

Η ΚΛΗΡΟΝΟΜΙΑ ΤΟΥ ΦΑΚΙΡΗ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΗΜΑ ὑπὸ ΕΥΔΟΧΙΕΣ DUPUIS

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Ἡ σκέψη αὐτῆ ἔκανε τὴν καρδιά τοῦ καϊμένου παιδιοῦ νὰ χτυπά. Ὑπῆρχε ἄραγε καμμιά ἐλπίδα νὰ τοὺς συαντήσουν, νὰ τοὺς βροῦν πουθενά; Ὡ, ἂν μπορούσε νὰ γίνῃ αὐτὸ τὸ πρᾶγμα!

Ἀπὸ τὴ στιγμή ἐκείνη ὁ Ντάρλι ἄρχισε νὰ παρατηρῇ μετὰ πολὺ μεγαλύτερη προσοχὴ ἀπὸ πρὶν ὅλα ὅσα γίνονταν γύρω του, προσπαθοῦσε νὰ διαβάσῃ στὰ πρόσωπα ἐκείνων ποῦ συναντοῦσαν στὸ δρόμο τοὺς μήπως ἀπὸ κανένα ἀδιόρατο νόημα, μήπως

Ποῦ εἶσαι Λουκά, ποῦ εἶσαι Στάθη; Ἐγὼ τραγουδοῦσα και τὸ παιδί μου πνιγότανε!..

Καὶ μετὰ μάτια του σὰν γυαλιά νεκρά, ἀγριεμένα και καρφωμένα σ' ἕνα μέρος ἀρχίζει νὰ γελᾷ...

Ὅλοι σταυροκοποῦνται τώρα...

— Ὡ μεγαλοδύναμε, δὲς του τὰ λογικά του, ποῦ τοῦ τὰ πῆρες! λυπήσου τὴν ἔρημη τὴν γριά του! ξεφωνίζει πάλι ἡ γριά στρίγλα.

Καὶ ὁ Φῶτης ἐξακολουθεῖ νὰ γελᾷ και μετὰ τὴ φωνὴν κατεδασμένη βαθεῖα στὰ στήθεα του, τρεμουλιαστή, και γεμάτη λυγμούς και ξεφωνητὰ ἀρχίζει νὰ τραγοῦδῃ.

«Κάτω στὸ γαλὸ, κάτω στὸ περιγιάλι».

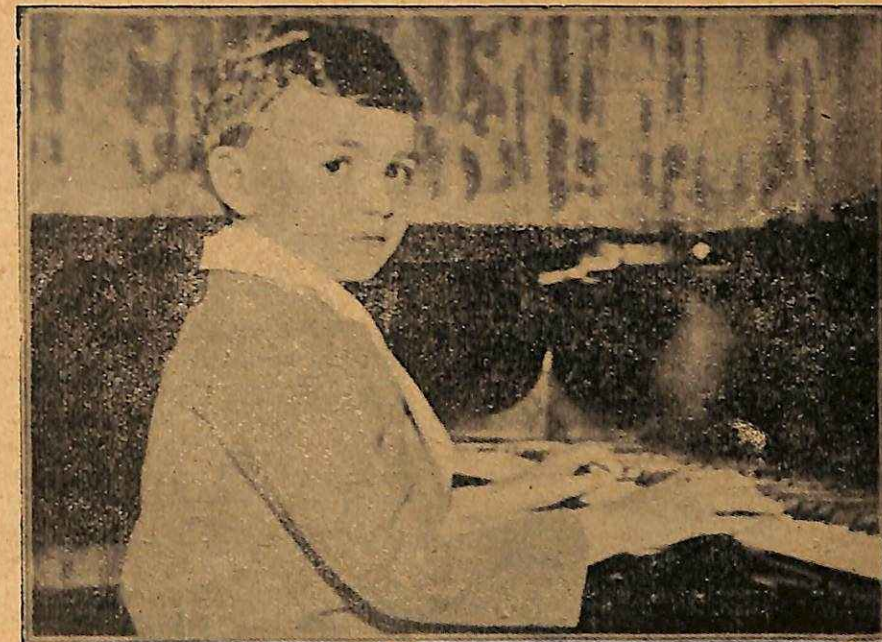
ΔΗΜ. ΓΡ. ΚΑΜΠΟΥΡΟΛΟΥΣ
Τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν

ἀπὸ κανένα λόγο ἀρπαγμένο στὰ πεταχτὰ μάθει ἐπιτέλους αὐτὸ ποῦ τόσο ἐπιθυμοῦσε. Μὰ τὰ πρόσωπα ὅλα ἦταν ἀνεξερεύνητα, ἡ μάλλον, γιὰ νὰ ποῦμε καλύτερα, δὲν ἔδειχναν παρὰ ἀδιαφορία, μιὰ ἀδιαφορία τόσο ἀπόλυτη ποῦ ἔφθανε στὴν τελεία ἀποβλάκωση. Στὰ χάνια ποῦ μαζεῦονταν ὅλοι οἱ ταξιδιώτες κάθε βράδυ τώρα οὔτε κοιθόντες ἀκούγονταν πιά, οὔτε βρισκόταν κανένας νὰ διηγηθῇ τίς ὥρατες ἱστορίες ποῦ τόσο μάγευαν τὸν Ντάρλι τὸν τελευταῖο καιρὸ, ἀλλὰ βασιλευε βαρεῖα και καταθλιπτικὴ σιωπὴ. Μόλις τέλειωναν τὸ πρόχειρό τους γεῦμα

— ἕναν ἀπλό, νερόβραστο λαπαῖ — ὁ καθένας κουβαριαζόταν ἡ ἑαπλωνόταν σὲ μιὰ γωνίτσα παίζοντας μετὰ τὸ μακρὸ του κομπολόι και δὲν ἀκουγόταν πιά παρὰ ἕνα μονότονο μουρμουρίσμα ἀπὸ προσευχές. Ὅλα αὐτὰ φαίνονταν ἀνεξήγητα στὸν Ντάρλι μὰ ὅσο κι' ἂν παίδευε τὸ μυαλό του δὲν μπορούσε νὰ τοῦ δώσῃ καμμιά ἐρμηνεία, γιατί ὁ μόνος ποῦ θὰ τοῦ ἔλυε αὐτὴ τὴν ἀπορία, ὁ συνοδὸς του ὁ φακίρης εἶχε ξαναγίνει πάλι ἀμίλητος ὅπως στὴν ἀρχὴ τοῦ ταξιδιοῦ.

Ἐντωμεταξὺ οἱ ταξιδιώτες ὁλοένα πλήθαιναν και περισσότερο. Συχνὰ στὴν ἄκρη τοῦ δρόμου ὁ Ντάρλι ἔβλεπε φακίρη-

ΕΞΟΧΑ ΠΑΙΔΙΑ

Ὁ ἐπταετής πιανίστας Γουίλιαμ Ρικενμπάκερ, γιὸς τοῦ διασημοῦ ἀεροπόρου, πῆρε φέτος στὸ πιάνο ἕνα μεγάλο Ἑθνικὸ Βραβεῖο.

ταν ἐκτεθειμένο στὴν ἀπροσεξία κάθε διαδάτῃ ποῦ δὲν θὰ τὸ πρόσεχε. Καὶ πραγματικὰ μερικοὶ δὲν τὸν ἀντιλαμβάνονταν και σκόνταβαν ἐπάνω του, ὁ φακίρης ὥστόσο οὔτε και φαίνονταν πὼς ἔδινε καμμιά σημασία κι' ἐξακολουθοῦσε τίς ψιλωδιές του χωρὶς νὰ βγάξῃ ἀπ' τὸ στόμα του οὔτε ἕνα παράπονο.

Ὅλα αὐτὰ τὰ θεάματα προξενούσαν στὸ Ντάρλι μιὰ ἀκατανίκητη ἀηδία κι' ἀποστροφή. και, χωρὶς νὰ τὸ ἀντιλαμβάνεται κι' ὁ ἴδιος ἐπηρέαζαν τὴ φαντασία του. Ὁ ὕπνος του ἦταν ἀνήσυχος ξανάβλεπε σ' ὄνειρό του ὅτι εἶχε ἰδεῖ κατὰ τὸ διάστημά τῆς ἡμέρας. Ἀκουγε τίς φωνές και τ' ἄγρια τραγοῦδια τῶν φακίρηδων, ὄνειρευόταν πὼς κι' αὐτὸς ὁ ἴδιος εἶχε γίνῃ κούλος, στραβός, κουτσός, παράλυτος και ὑπνοῦσε τρομαγμένος και λουσμένος στὸν ἰδρώτα.

Ὅσο γερὸ κι' ἂν ἦταν τὸ παιδί, ὅσο ἰσορροπημένο τὸ μυαλό του, τὰ θεάματα αὐτὰ ποῦ ἀντίκρουζαν ἀδιάκοπα τὰ μάτια του, πρόσβαλαν στὸ τέλος τὴν υγεία του. Τώρα δὲν ἦταν μόνο ὁ ὕπνος του ταραγμένος, και στὸ διάστημα τῆς ἡμέρας ἀκόμη ἔβλεπε ὀπτασίες κι' εἶχε παραισθήσεις ποῦ τοῦ τίς προκαλοῦσε ὁ πυρετὸς ποῦ τὸν ἔκαιγε. Τὸ τελευταῖο κύττημα τοῦ τὸ ἔδωσε μιὰ σκηνὴ πιδ φρικτὴ ἀπ' τίς ἄλλες.

Ἀπὸ ἡμέρες πολλὲς προχωροῦσαν

ἀπαντώντας σὲ κάθε τους βῆμα τέτοιες συνταρακτικὲς σκηνές, ὅταν μιὰ μέρα, φθάνοντας σ' ἕνα ὀρισμένο σημείο, ὁ φακίρης σταμάτησε τὸν Καντοῦρ πιάνοντάς τον ἀπ' τοὺς χαυλιόδοντες του και διακόποντας τὴ συννηθισμένη σιωπὴν του, εἶπε στὸ Ντάρλι:

— Κατέβα, παιδί μου, ἡ γῆ αὐτὴ εἶναι ἱερὴ και κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ τὴν πατήσῃ παρὰ μόνον μετὰ πόδια ποῦ τοῦ ἔδωσε ὁ Βράχμας.

Ὁ Ντάρλι ἔκανε ὅπως τὸν πρόσταξε ὁ φακίρης και ρίχνοντας μιὰ ματιά γύρω του παρατήρησε πὼς ὅλοι ὅσοι ἦταν γύρω τοὺς περπατούσαν πεζοί, κι' οἱ πλοῦσοι Ἰνδοὶ οἱ τυλιγμένοι στὰ κασμήρια τους και στίς μουσσελίνες τους καθῶς κι' οἱ φτωχοὶ οἱ ντυμένοι μετὰ κουρέλια. Ἐπὶ ὁ μικρὸς Κατρυὰ ἄρχισε νὰ περπατῇ στὸ πλευρὸ τοῦ συνοδοῦ του ἔνοιωθε ὅμως πὼς μόλις και μπορούσε νὰ σταθῇ στὰ πόδια του. Οἱ συγκινήσεις ποῦ εἶχε περάσει ὅλες αὐτὲς τίς ἡμέρες εἶχαν ἐξαντλήσει ἐντελῶς τίς δυνάμεις του. Ὡστόσο ἐδίεζε τὸν ἑαυτό του και προσπαθοῦσε νὰ περπατήσῃ.

Ἐξαφνα στὰ μάτια του παρουσιάστηκε ἕνα φρικτὸ θέαμα:

Στὴν ἄκρη τοῦ δρόμου στεκόταν ἕνας φακίρης κρατώντας ἕνα τσεκουράκι στὰ χέρια του. Ἐξαφνα ἀκούμπησε τὸ πόδι του ἐπάνω σὲ μιὰ πέτρα σήκωσε τὸ τσεκουράκι και τὸ

Κική (χαίρω γὰρ δὲ αὐτὰ που μοῦ γράφεις κ' ἐλπίζω τώρα νὰ μοῦ γράφης συχνά· θὰ σοῦ ἀπαντοῦσα ἐκτενέστερα, ἂν δὲν μοῦ ἔγραφες, καὶ μὲ κεφαλαία, πὼς θέλεις ἀπάντησιν γρήγορα· κ' ἐπειδὴ δὲν εἶχα τόπο, προτίμησα νὰ σοῦ πῶ τὰ λίγα αὐτὰ λόγια ἐδῶ· **Πειραιωτάκι** (στὸ ἐρχόμενο·) **Ἀτλαντίδα** (ἔστειλα Ὀδηγὸ καὶ λυσόχαρτο κ' ἐλπίζω, τώρα ποῦ ἔκαμες τὴν ἀρχή, νὰ ἐξακολουθήσης· γέλασα μὲ τὸ λόγο τῆς ὑπερέτριάς σας, ποῦ δταν ἐρχεται τὸ φυλλάδιό μου, βλέπει ἐκπληκτικὴ νὰ ἡσυχάζουν τὰ «θεριά»...) **Ἀγριολούλουδο** (εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλὰ λόγια· περιμένω τώρα ποῦ σπρώχθηκε πιά τὸ μεγάλο «βάρος») **Κυκλαμιὰν** (χαίρω ποῦ σοῦ ἄρεσε τὸ νέο μυθιστόρημα· περαστικά τοῦ ἀδελφούλη·) **Μενεξέν**, **Ἰσιδα** κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 5 'Ιουλίου, θάπαντήσω στὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 274ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων. Αἱ λύσεις τοῦ φυλλαδίου τούτου δεκταὶ μέχρι τῆς 13 Σεπτεμβρίου.

438. Στοιχειόγραφος

Θεριό, σὲ δάση
Ἄγρια γυρίζω
Μὲ τὸ μισό μου
Σῶμα μυρίζω.

Μασκώτ

439. Στοιχειοτονόγραφος

Πόλη ἀρχαία στὴν Ἀσία
Καὶ γινώσκῃ τὴν Ἱστορία.
Ἐνα γράμμα τῆς ἀλλάζεις;
Ἀφοῦ τόνο μεταθέσης
— Ἄλλο μὴ ζητᾷς—
Κι' ὅταν πᾶς καὶ σὺ στρατιώτης,
Σίγουρα θὰ τὴ φορέσης
Καί... θὰ περπατᾷς.

Σαρλῶ

Παρακαλῶ πολὺ ὅσους χρωστοῦν τὴ συνδρομὴ τους νὰ τὴ στείλουν τὸ γρηγορώτερο. Ἄς ἔχουν ὅπ' ὅψει τους, ὅτι οἱ συνδρομὲς αὐτὲς εἶναι ὁ μόνος μου πόρος· ἡ καθυστέρηση ἐπομένως δυσκολεύει πολὺ τὸ ἔργο μου ποῦ ἀπαιτεῖ ὄχι μόνον μεγάλους κόπους, ἀλλὰ καὶ μεγάλα ἐξόδα.

440. Μεταγραμματισμός

Ἀπ' τὰ ζωντανὰ θὰ ψάξης
Νὰ βοῆς ἐν' ἀγαπητό,
Ποῦ, μεσαίον του ἂν ἀλλάξῃ;
Νησί κάνεις στὸ λεπτί.

Χλωμὲ Λουλούδι

441. Ἀναγραμματισμός

Αὐτὸ πάντα τιμωρεῖται,
Μ' ἂν ἀναγραμματισθῇ.
Τὸ ἐναντίον σχεδὸν θὰ ἴδῃτε·
Πρέπει καὶ νάνταμειφθῇ.

Ἀγνή Καρδιά

442. Δίzyγον

* * * * * Ὅριζοντίως ἄνω, πο-
* * * * * ταμὸς τῆς Εὐρώπης·
* * * * * κάτω θεά. Καθέτως
* * * * * ἐξ ἀριστερῶν κατὰ
* * * * * σειράν· Ἐβραῖος προ-
* * * * * φήτης, βαλκανικὸν ὄ-
* * * * * ρος, ποταμὸς τῆς Εὐ-
* * * * * ρώπης καὶ νῆος τοῦ Ἰονίου.

Φαέδων

443. Διπλὴ Ἀκροστιχίς

Τὰ μὲν ἀρχικὰ τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν πατριάρχην τῆς Γραφῆς, τὰ δὲ τῶν γράμματα ποταμὸν τῆς Πελοποννήσου:

1, Ἀρχαῖος κομικὸς ποιητής· 2, Πόλις περίφημος τῆς Ἰταλίας· 3, Θεά· 4, Ἀρχαῖος φυσικομαθηματικὸς· 5, Θεὸς ὀλύμπιος· 6, Μέρους τοῦ σώματος.

444. Μικτὸν

μ - εο - μ - εο
Πρόμαχος τῆς Ἐλευθερίας

445. Γρίφος

τι	τι	τι
τι	τι	τι
τι	τι	τι
τι	τι	τι
τι	τι	τι

πλ ἄσσοι

'Ισις

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλ. 18

228. Φασούλι (φᾶ, Σούλι).—229. Θρη-
νός-Ρήνος.—230. Κρόνος-κρίνος.—231.
Γραμμαῖον γράμμα=ΡΙόν.—232.

Α Ρ Κ Α Δ Ι Α 233. ΒΕΛΓΙΟΝ
Ι Κ Α ('Ελγιν, λέβι, γε-
Γ Ρ Β λοῖον, Ἴλιον, ὁ-
Κ Α Ν Α Δ Α Σ λίγον, Νόελ).—234
Γ Μπαστούνι (Μπα-
Α ΜΠΑ ΣΤΟΥ ΝΙ-
Σ κου...).—235. Ε-

ΣΤΙΑ (Κρῆων, Ἰάσων, Ἀετὸς, Ἀετὶς, Δρακὼν).—236-240. Κάιν, Κρασί, σάνις, παγίς, χαλί. ΚΚΣ ΠΧ=Κακίας ἀπέ-
χου.—241. Μηδενὶ συμφορὰν δνειδίσσεις
μηδέν, ἦ, σύν, φῶρ ἄν, ω, νί δίς, εἰς).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἀπλὰ στοι-
χεῖα δρ. 6, τὸ ἐλάχιστον τίμημα. Πέραν τῶν 10
λέξεων 60 λεπτά ἡ λέξις· μὲ παγὰ δὲ στοιχεῖα
δρ. 1 καὶ μὲ κεφαλαία δρ. 1, 50. Ὁ χωριστὸς
στίχος δρ. 5. Οἱ μὴ συνδρομηταὶ πληρῶνουν τὰ
διπλά· ἢ προπληρωμὴ εἶναι ἀπαραίτητη.

[ΛΕ'—393]

Διαπλασόπουλα! Ἡ πιὸ ὁμορφὴ καὶ
διδασκτικὴ ἀσχολία γιὰ τίς διακοπὰς
σας εἶναι ἡ συλλογὴ Γραμματισμῶν. Ζη-
τήσατε τιμοκατάλογόν μου δωρεάν. Πλου-
σία ποικιλία Albums καὶ λοιπὸν εἰδῶν.

Β. ΣΥΡΟΠΥΛΟΣ

Ἱπποκράτους 5, Ἀθῆναι.

[ΛΕ'—394]

Προκηρύσσω τετραδραχμον, δῆμινον
διαγωνισμόν· «Ποῖον Ἑλλήνα καὶ
ποῖον ξένον συγγραφεῖα προτιμᾷτε καὶ γιὰ-
τί;». Βραβεῖα πολλὰ ἐκλεκτά. Περιμένω
ὑποστήριξιν ὁλωνῶν. Δ/σις (ΛΕ' 69).

Ντίνος Θώμης

[ΛΕ'—395]

Ὁ πρῶτος γάλλος κλασσικὸς τοῦ δια-
πλαστικῶν κάνει τὴν ἐμφάνισιν
του στέλνωντας ἐγκαρδιώτατον χαίρετισμα
σὲ ὅλους.

Μολιέρος

[ΛΕ'—396]

Κοὺ Κλοῦξ Κλάν, ὀλιμμένη Ὀμορ-
φία δὲν εἶναι Ἀντωνιάδου, Διαπλ.
Ὀχι). Κεραμίδα!! Κρίμα τ' ὄνομα.

Θουλλικὸς Δικτάτωρ

[ΛΕ'—397]

Θέλοντας νὰ συμπληρώσω ἓνα κενο-
τῆς ζωῆς μου μὲ τὴ γνωριμία μερι-
κῶν εὐγενῶν ψυχῶν, ζητῶ ἀλληλογραφίαν.
Δ/σις Ἐρατοῦλα Κανάρη, Βήμας 14, Νέα
Φιλαδέλφεια, Ἀθῆναι.

Εἰμαρμένη

[ΛΕ'—398]

Προσοχή. Ἀλλαγὴ Διευθύνσεως: Νι-
κολ. Κρομμυδάκη, Μητροπόλεως,
50, Ἀθῆναι, διὰ:

[ΛΕ'—399]

Ανταλλάσσουμε τετραδιάκια μὲ ὅλους-
ες. Δ/σις: Γαρίδη, Ἄλιμον Παλαιῶ
Φαλήρου. Στείλτε χωριστὰ διὰ:

Ἀλκη, Μυρσίνη

[ΛΕ'—400]

Αγαπητὲ Θεογαδιέρε, δέξου τίς εὐχὲς
μας γιὰ τὴ νηιοτοῦλα σου, καὶ τὰ
θερμότερα συγχαρητήριά μας γιὰ τίς ἀρι-
στοτεχνίες ἐξετάσεως σου.

ΑΜΙΛΛΑ

[ΛΕ'—401]

Αποτελέσματα Διαγωνισμοῦ μας: Βρα-
θεύομε Ἀνδριωτάκι. Λοιποὺς ὑπε-
ρευχαριστοῦμε.

Σίγκφριντ, Σανθὸ Ἀγγελούδι

[ΛΕ'—402]

Εκπυροσκόρτοις ἀκούσθηκε, κ' ἡ ἀ-
κλόνητος «Τρελλοπαρέα» κλονίσθηκε
Σαρπηδὼν=Ἀργοναυτὴς=Σαράτσης, Ἀελ-
λὼ=Μαυρολέων, Ζουζοῦ=Χανουμάκι=
Σαράτση, Ἀκακία=Σταμπούλου, Πουπὲ
=Ε. Σαράτση, Κλειδί Εὐτυχίας=Βέργη,
Μικρὸ Ἀμυαλο=Κανάκη. Κοσμοχαλάστρα

[ΛΕ'—403]

Διαπλασόπουλα, δὲν διαβάσατε τὴν
(ΛΕ'—331); Φράντς Σούμπερτ, Σέρ-
λοκ Χόλμς, Διαβολοκρίτος, Χαρά τοῦ
Σπιτιοῦ, Ἀττικὸν Ἄλας, Μπερπαντιὰκο,
ἀνταλλάσσουμε τετραδιάκια;

Παπουστομένος Γάτος

[ΛΕ'—404]

Αποκάλυψις «Θριαμβευτικῆς Αὐτοκρα-
τορίας»: Τζιλ=Ψιχουλῆς—Πνεῦμα
Ἀντιλογίας=Κανάκης—Τζώρτζι Ράφτ=
Εὐθυμίου=Νινούλα=Γεωργίου—Κωνσταν-
τίνος IB=Μπαμίχας—Ὁρσεβίος=Σκουρ-
λῆς—Τρεῖς Χάριτες=ἀδελφαὶ Μηλόσεβιτς,
Οἰκονόμου—Ἀγγελος Ἀγάπης=Βέλτσου
—Ἀττικὸν Ἄλας=... νὰ σὲ ἀποκαλύ-
ψουμε;

Τρελλοπαρέα

[ΛΕ'—405]

Κυρίαρχος τῆς Γῆς=Τάκης Κασομά-
της... Σαρπηδὼν—Ἀελλῶ

[ΛΕ'—406]

Σανθὸ Ἀγγελούδι, Ὀνειροπλέχτρα,
ἀλληλογραφεῖς; Ἀν ναι, γράφετε
πρῶτες ἢ πρῶτη (ὅποια θέλει) [ΛΕ'—285].
Νὰ περιμένω; Ἀττικὸν Ἄλας

[ΛΕ'—407]

ΕΝΑΣ ΔΙΑΛΟΓΟΣ· Ἀττικὸν Ἄλας:
Δὲν μοῦ λές τὸ δις ἐφαρματῆν καὶ οἱ
πομφόλυγες τοῦ «Μυστηριώδους Ντένκτιβ»,
δὲν σοῦ φαίνονται αἰνιγματικά; Μήπως
προέρχονται ἀπὸ καμμιὰ Σφίγγα;—Κι'
ἐγώ: Τί λές καί μένε, τί θέλουν στή ζεστή
Αἴγυπτο; Προέρχονται κατ' ἐξοχὴν ἀπὸ
τῆ Σουηδία, τὴ χώρα τῶν Πάγων καὶ τῆς
«Σίγκφριντ». Κατάλαβες;

Κυρίαρχος τῆς Γῆς

[ΛΕ'—408]

(Ἡχος Γ'). Τὴν κραιμότητα τῆς ἀνλο-
νηρίας σου καὶ τὸ ἀδιέξοτόν τοῦ τῆς
δυστυχίας σου, ὁ Σαρπηδὼν ἀπελπισθεὶς,
ἐβόα σοι, «Τρελλοπαρέα»: Τὸν τελευταῖον
ἀσπασμὸν ἀποστέλλω σοι σήμερον. Πῶς
γὰρ ἐλεῖσιν οὐ δύναμαι; Ἀπορῶ καὶ ἐ-
ξίσταμαι! Διὸ ὡς προσετάγγῃ, βοῶ σοι·
Χαῖρε ἡ κεραμοχτυπημένη!... (Ἀμήν).

Κυρίαρχος τῆς Γῆς

[ΛΕ'—409]

Ανταλλάσσω Μ. Μ. μὲ ὅλα τὰ δια-
πλασόπουλα ἄνω τῶν 17 ἐτῶν Ἡ
Δ/σις: Ζωρζέττα Περγαντή, Βυτίνα Γορ-
τυνίας. Μὴν ἀρνηθῆτε, διαπλασόπουλα, στήν
Διχουδίτσα